

απόψεις

Το management και η περαίωση

Προ των πυλών, λοιπόν, η πολλοστή κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας περαίωση των οικονομικών αποτελεσμάτων ανέλεγκτων χρήσεων των επιτηδευματιών. Η οποία περαίωση ακολουθεί τις μόλις προ μερικών μηνών κατηγορηματικές διαβεβαιώσεις της τότε ηγεσίας του υπουργείου Οικονομικών για μη επανάληψη της σχετικής διαδικασίας.

Δεν θα επαναλάβουμε το ήδη τετριμμένο. Ότι η διαδικασία της περαίωσης αποφέρει μεν βραχυπρόθεσμα κάποια έσοδα στο Ελληνικό Δημόσιο βελτιώνοντας την κρατική ρευστότητα, πλήττει όμως βάναυσα την αρχή της φορολογικής ισότητας. Και κυρίως, δημιουργεί καθεστώς ασυλίας στους ασυνεπείς φορολογούμενους. Έτσι και για όσο χρόνο οι φορολογικές υπηρεσίες θα υπολειτουργούν, όσο και αν αυστηροποιηθεί το κυρωτικό πλαίσιο για φορολογικές παραβάσεις, η είσπραξη των δημοσίων εσόδων θα παραμένει η μεγαλύτερη ανοικτή πληγή του κράτους. Το κράτος δεν μπορεί πλέον να πείσει κανέναν από τους πολίτες του ότι η καταβολή των φόρων συνιστά τιμητική τους υποχρέωση.

Αυτά είναι γνωστά και χιλιοειπωμένα.

Αν, για την οικονομία της συζήτησης, αποδεχτούμε την αναγκαιότητα του μέτρου για την περαίωση των ανέλεγκτων υποθέσεων, αναρωτιόμαστε γιατί η μια περαίωση διαδέχεται την αμέσως προηγούμενη.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών, τότε το υπουργείο Οικονομικών είχε σαφή εικόνα της κατάστασης του ελεγκτικού μηχανισμού τον οποίο ιεραρχικά εποπτεύει; Κατά την θέσπιση της αρχικής διαδικασίας περαίωσης (Ν.3888/2010), με την οποία ρητά εξαιρούσε τους κατέχοντες ακίνητη περιουσία άνω των 400.000 ευρώ; Όταν το ίδιο υπουργείο αμέσως μετά την αρχική ρύθμιση εξήγγειλε την ένταξη τροπολογίας για την περαίωση των ιδιοκτητών ακίνητης περιουσίας άνω των 400.000 ευρώ; Όταν λίγο μετά απέσυρε τη σχετική του πρόταση; Η τέλος σήμερα, όταν συντάσσει σχέδιο νόμου για επανενεργοποίηση της περαίωσης, η οποία πλέον θα καταλαμβάνει και

απόψεις

τους ιδιοκτήτες ακινήτων αξίας άνω των 400.000 ευρώ καθώς και επιχειρήσεις με ακαθάριστα έσοδα έως 40.000.000 ευρώ;

Πώς είναι δυνατόν το υπουργείο Οικονομικών, το οποίο συνιστά το πλέον κρίσιμο στις σημερινές ιδιαίτερες οικονομικές συνθήκες υπουργείο, να πείσει τους πολίτες, ότι ασκεί αποτελεσματική διακυβέρνηση και διοίκηση, όταν δεν μπορεί να προβλέψει την αδυναμία του μηχανισμού του να ελέγξει, να βεβαιώσει και να εισπράξει φόρους; Αδυναμία η οποία υποχρεώνει την πολιτική ηγεσία του υπουργείου να υπαναχωρεί ημέρα – ημέρα, μήνα – μήνα από τις προφορικές της δεσμεύσεις για μη επανάληψη της διαδικασίας περαιώσης, ως διαδικασίας που δημιουργεί ανισότητες μεταξύ των πολιτών και γιγαντώνει τη φοροδιαφυγή.

Και αφού, η σημερινή πολιτική ηγεσία κρίνει αναγκαία την εξαγγελία νέας περαιώσης, μελέτησε αυτή τη φορά με πιο εξειδικευμένο τρόπο την έκταση της εξαγγελθείσας ρύθμισης; Έλεγε, ως αποτελεσματικός manager πόσες υποθέσεις στα όρια της παραγραφής και σε πόσα φορολογικά αντικείμενα παραμένουν ανέλεγκτες, αραχνιάζοντας σε άδεια φορολογικά γραφεία; Στάθμισε *in concreto* και συγκεκριμένα ανά φορολογική υπηρεσία και φορολογικό αντικείμενο τον όγκο των ήδη ανέλεγκτων φορολογικών υποθέσεων σε σχέση με τον μέσο όρο των υποθέσεων τις οποίες πραγματικά και όχι ως πρόβλεψη στόχου, ελέγχει κατ' έτος κάθε επιμέρους φορολογική υπηρεσία; Συνέκρινε τις ανέλεγκτες υποθέσεις σε σχέση με τις υποθέσεις για τις οποίες ήδη έχουν καταγραφεί στο ΚΕΠΥΟ στοιχεία φορολογικής ανωμαλίας, ώστε με κάποιον τρόπο να αντιμετωπίσει το ζήτημα των επανελέγχων, λόγω δήθεν «οφειγμένων» στοιχείων; Στοιχείων τα οποία θα έπρεπε να ήταν ήδη γνωστά στις φορολογικές αρχές;

Φοβούμαστε ότι η ρύθμιση εξαγγέλθηκε χωρίς συνολική επόπτευση της κατάστασης. Χωρίς μέτρημα και στάθμιση. Η άποψη αυτή ενισχύεται από την παράλληλη της περαιώσης, περιληφθείσα στο ίδιο νομοσχέδιο, παράταση της παραγραφής. Ρύθμιση, που πληγώνει για μια φορά ακόμη την ασφάλεια δικαίου ή άλλως τον κανόνα της βεβαιότητας του φόρου και καθιστά τον συνεπή φορολογούμενο όμηρο της φορολογικής αρχής η οποία δεν δραστηριοποιείται έγκαιρα για να τον ελέγξει. Πάντως, τον ασυνεπή φορολογούμενο οι αλληπάλληλες παρατάσεις του χρόνου παραγραφής τον αφήνουν παγερά αδιάφορο. Ο τελευταίος δεν ανησυχεί. Γνωρίζει ότι ο επόμενος υπουργός Οικονομικών θα κάνει και αυτός με τη σειρά του την τελευταία περαίωση.

Τουλάχιστον, μήπως η κάθε επαναλαμβανόμενη τελευταία περαίωση θα μπορούσε να σχεδιάζεται υπό συνθήκες αποτελεσματικού *management*, ώστε να εισφέρονται στο Ελληνικό Δημόσιο ταχύτερα και αποτελεσματικότερα τα έστω πενιχρά δημόσια έσοδα;

Ασπασία Μάλλιου